

Останній могіканин

Привіт.

Е-е-е-е... Гм-м-м...

Я кажу: ПРИВІТ!

Мене звати Микола.

Мені десять років. Я живу з батьками.

Ну, власне кажучи, більше з мамою. А влітку з бабунею.

Тато донедавна не дуже мав на мене час. Усе робота й робота. А мені що з того? Тато — він... Але ні, я ж не про те хочу сказати. Я взагалі не хочу зараз згадувати про тата.

Мама? От мама у мене справді крута. Дозволила мені якось із друзями самому поїхати за кордон, уявляєте?

Та-а-а-ак. Але ж історія знову не про те. Насправді історія про Зірку. Ні, не про ту, що на небі. Про нашу корову. Її так звати. Її звати Зірка.

Цього літа, як і минулого, й позаминулого, мене відіслали в село. На заслання. Так жартує мама. А ще називає мене «останнім з могікан»¹. Не знаю, до чого це. Може, то про якийсь вимерлий вид динозаврів?

Насправді моє заслання майже добровільне. Бо що мені робити у місті? Ага. (Тут треба дурнуватو зареготати — наче якийсь лиходій у фільмах про супергероїв). Тусити з друзями, сидіти в інтернеті, — скажете ви. Ну так. Друзі у мене є. І суперпланшет теж. І місто я люблю. Та й інтернет — то суперсила.

Але мама каже, що я їй ще подякую, що виростаю не серед кам'яних джунглів, а серед зелених. Щоправда, тато був проти, але все вирішила мама. І я через це, правду кажучи, дуже раденький. (Що дурненький! Ги-ги-ги). І ще: якби тато не був проти, то я, певно, таки просив би маму не відсилати мене до баби... Та я хотів трохи позлити тата. Тому й погодився.

Утім, важко назвати село Романівка джунглями. Село як село. З лісом, річкою і великими полями. Річці до Амазонки — як мені до неба рачки. Так каже моя мама. Ну... Їй видніше.

Мама моя працює та ще й доглядає мене і моїх двох менших братів — двійнят. Ті двоє — то суцця кара Божа. Так каже моя бабуся, мамина мама. Мабуть, тому в село відряджають тільки мене, а їх — ні.

Бабуся така стара, що навіть і не знаю, скільки їй... Дев'яносто? Чи, може, сто? Хоча не впевнений, що стільки живуть. Зі зморшку-

¹ «Останній з могікан» — роман американського письменника Фенімора Купера. Головний герой цього твору — Ункас, син Чингачгука — останній представник індіанського племені могікан, винищеного внаслідок колонізації Північної Америки.

ватим, трохи темним лицем. І вставними зубами. Зуби вона вночі тримає у склянці з водою. Зранку крізь ту склянку пробиваються сонячні промені. І тоді зуби дуже добре видно. Яюсь мої братики допалися до тієї склянки і хотіли запхати зуби нашому Бровкові в пащу. Добре, що мама вчасно побачила. А то чим би моя бабуся всміхалася?

Ой! Мене здається знову занесло... Учителька постійно мені каже: «Говори по суті». І я намагаюся. Не зовсім успішно. Ну, ви ж й самі це бачите...

Ну о-о-о-о-от. Про що це я? Ага, про канікули.

Отже, кожного літа мене відправляють до бабусі, щоб я допомагав їй випасати корову. Яку звать Зірка.

Я оце подумав... Може, все трапилося саме так через те, що корову назвали Зіркою? Ім'я вигадав мій тато. Він у цьому тямить... У зірках тобто. Ой, але я ж знову не туди...

Зірка і річка

Уся історія почалася червневого ранку. Я прокинувся, як завжди, від легенького доторку до плеча. Не розплющував очей, бо знав, що то баба Стефа будить мене на пасовище. А ще я знав, що біля мого ліжка на дерев'яному столику вже лежить хліб із полуничним варенням і кухоль щойно здоєного молока. То був мій сніданок.

Традиційно я потягнувся і почував носа. Тоді швиденько встав, одягнувся, поїв і вийшов надвір. Була, напевно, тільки шоста ранку, але на бабусиному подвір'ї вже товклися всі: і кури, і великий чор-

ний півень, якого я трохи побоювався, і качки та наш пес Бровко. Він саме чухав задньою лапою за вухом.

Бабця Стефа вийшла з хліва і витирала руки фартухом.

— Добре, що ти встав. Зірка вже напоєна. То й можеш виганяти. Ото щойно заходив Павлик. Казав, що чекатиме тебе біля їхньої хати, — сказала бабуся і знову зайшла в хлів.

За мить вигнала Зірку на подвір'я.

Корова наша — чи то чорна в білі великі плями, чи то біла у великі чорні. З крутими гострими рогами, довгим хвостом із китичкою і великим рожевим язиком. І м'яким... е-е-е-е... ротом? Треба якось спитати в мами, як називається рот у корови.

Я взяв чималий дрючок, яким скеровував Зірку в потрібному напрямку, підхопив шнурок, що був причеплений до її рогів, і вийшов за браму.

Ранок щойно наспів. Трава була мокрою від роси, а від річки повз нічний туман. Зірка слухняно потюпала слідом. Взагалі вона у нас ду-у-уже сумирна і розумна. Сама дорогу додому знає.

Річка близько від нашої хати. Раз-два — і за горбом. Насправді треба трохи подибати. Але нас це ніколи не хвилювало. Мене і Павлика.

Павлик — то мій друг зі Львова та партнер по бізнесу, як він сам каже. Завжди розповідає, що якби захотіти, то з Романівки до Львова можна і пішки дійти. Хоч він ніколи й не пробував. Але часто про це розказував під час наших мандрів пасовищами. Та я завжди сумнівався, що сорок п'ять кілометрів можна пройти пішки.

Павлик пасе кіз. Двох страшенно шкодливих малих кіз, які майже щоразу забрідають у чийсь город. Моя Зірка недолюблює їх. Ігнорує. І нервово обмахується хвостом, коли ті починають викидати коники.

Ну от.

Того ранку я, як завжди, зустрів Павлика з козами біля воріт його обійстя. Павлик — великий жартівник. Таке часом відмочує! Він ніколи не журиться, якщо його кози кудись тікають. І завжди може вигадати, чим нам зайнятися, поки наша худоба набиває пузо.

Ось і цього ранку ми, як завжди, попрямували до річки.

— Салют! — сказав Павлик і тицьнув кулаком у моє плече. Я якось не дуже впевнено махнув йому рукою. Ніколи не знаю точно, як мені вітатися. Тому просто махаю.

Павлик — кучерявий, шевелюра у нього нівроку. Волосся стирчить на всі боки, ніби щойно на голові пролунав невеличкий вибух.

— Ну шо, поплюємо в колодязь? — спитав Павлик.

— Ага, — погодився я, і ми поволі посунули на перший пагорб, за яким був, не знати для чого, викопаний глибокий колодязь. Певно, то якесь водосховище чи щось типу цього. Велика бетонна труба, вкопана в землю, і глибоко на дні блищить брудна калабаня.

Кози та Зірка чемно йшли за нами і щипали зелену траву. Поле було всипане васільками і ще якимись дрібними фіолетовими квіточками, які дуже подобаються моїй мамі. О, згадав — чербець! Чи чербаць? Ай. Несуттєво.

Ми дісталися до колодязя і розпочали змагання: хто гучніше плюне. Коли виходило назбирати доволі слини — звук плюскоту виходив нівроку. Бе-е-е-ем-м-мс-с! Кращого ефекту можна було досягти, якщо пожувати зеленої аличі. Тоді слини було ну ду-у-уже багато. Та в червні аличі ще немає, тому довелося робити як є. Зате вже в липні-серпні ми відірвемося на повну.

Вдосталь поплювавши, ми пішли далі, бо корова з козами вже майже сховалися за горбом. Правду кажучи, я чомусь дуже хвилю-

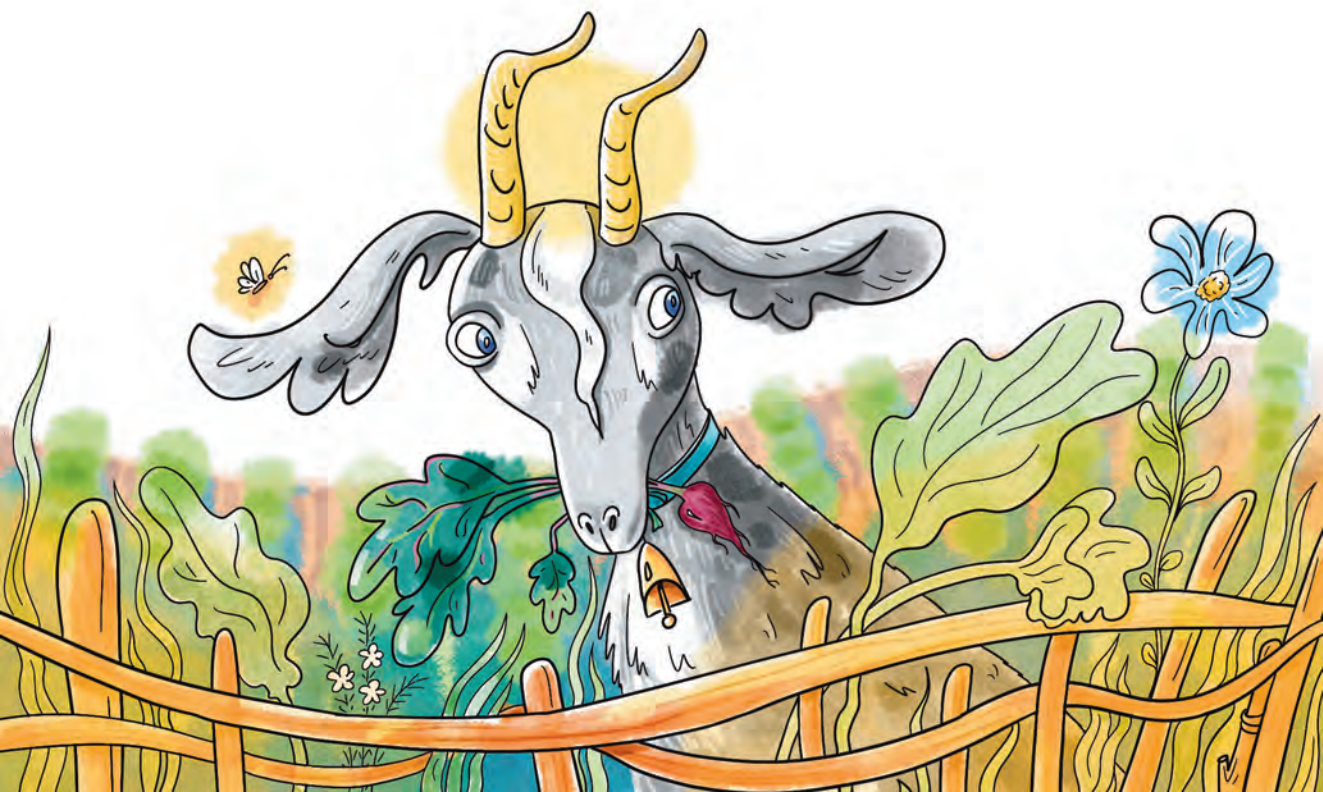

вався того ранку. І коли Зірка зникла з очей, упросив Павлика йти за ними.

— Та не пропадуть вони, де їм дітися. Річку не переплунуть! — пожартував Павлик, але рушив слідом. Коли ми видерлися на пагорб, кози з коровою мирно паслися в долині.

І тоді Павлик запропонував погратися в «Зоряні війни». Робили ми це частенько. Взагалі-то, про цей цикл фільм мені розповідав тато. Але ніколи не знаходив часу, щоб його зі мною переглянути. А Павлик і так про нього знав. Сюжет він уже давно переповів під час наших байдкувань на пасовищі.

Щоб не сумно було йти, ми уявили себе джедаями і розпочали битву на світлових мечах: дрючках, якими гнали я — корову, а Павлик — кіз. Бився я мужньо, але незабаром, як завжди, лежав у пилуці, а Павлик приставив до моїх грудей свій «меч». Воно б усе було за сценарієм, та одна коза залізла в город із молодими бурячками,

і джедаю Скай-Павлику довелося рятувати бурякову галактику. Я кинувся допомагати. Поки ми ганяли з «мечами» по полю за козою, Зірка і друга коза перебралися з долини і сховалися за наступним пагорбом, де внизу вже спокійненько собі текла річка.

Нарешті вигнавши козу з чужого городу й лише трішечки поточивши буряки, ми з реготом помчали вниз, до річки.

Спочатку Павлик, а я за ним.

І тоді це трапилося. Не знаю, звідки взявся той пліт на річці. Його там ніколи не бувало. Аж до цього ранку.

Уявляєте, біжу я отак, горляючи, з горба, а моя Зірка виробляє щось неймовірне: виконує пірует-стрибок і опиняється прямісінько в центрі плота, який тут же легенько відпливає від берега і просувається за течією річки. Разом із моєю Зіркою.

Дуже коротка подія, яка заслуговує називатися розділом

— Нє, ну ти це бачив?!! — заверещав Павлик. У його голосі звучало одночасно і здивування, і захоплення.

Я витріщився на корову, яка впевнено стояла на плоті.

Навіть кози здивовано закліпали круглими очима.

Не довго думаючи, я розігнався і теж стрибнув на пліт.

Та то мені тільки так здавалося. Насправді я шубовснув у воду. Так, що тільки бульки пішли.

Позаду почувся вереск Павлика.

